

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

*Com. L. 15
F. 15*

Zätten

Periferigerilerimini

i swarta Stogen.

Stockholm, Kongl. Ordens-Boktryckeriet, 1841.
Lilla Nygatan, N:o 21.

1811

THE

...

...

22
Tvänne små flickor och deras unga bror, Isaura, Susanna och Carl, begärde en dag af sin mamma tillåtelse, att spatsera på den så kallade stora gatan, stadens allmänna promenad. Jag vill gerna tillåta det, sade deras mor, men med det vilkor, att ni icke ingå i skogen, som ligger wid gatans slut; ty ni weta ju, och man har ofta berättat er derom, att der uppehåller sig en försärlig Gätte som heter Periferigerimerimini, som hemför små barn till sin mörka grätta, der han uppåter dem. Akta er wäl, och lofwen mig att icke ingå i den försärliga skogen.

Alla tre barnen swarade på en gång: Nej ja, Mamma!

Modren tillade: som du är den äldsta min Isaura så ansörtror jag dig att hafwa uppsigt öfwer din bror och syster — Nej ja! söta mamma — Nä, gån då; men wärent icke länge borta — Nej nej! mamma.

Alla barn såga alltid: Nej ja mamma; och nej mamma; men i alla fall äro de icke derföre mera fallne att lyda, och dessa tvänne barn liknade andra. När de kommo till ändan af gatan och sågo in åt sko-

gen, blefwo de der warse smultron och stogsblommor. Ut hwilka sköna smultron, iade Isaura! Ut huru wackra blommor, sade Susanna.

Fag, sade Carl, frågar wäl icke stort efter blommorna, men smultronen.

Isaura war 10, Susanna 8, och Carl 9 år; de hade, som alla barn, en god appetit.

De wägade sig in i stogen, plockade och äto, och som smultron smakade förträffligt, fördjupade de sig allt mer in i den. En Tätte wisade sig werkeligen, åtminstone 20 alnar long, beklädd med lös och sörande i ena handen en klubba, gjord af en stor Ek.

Barnen började skrifa och sh; men Tätten, som tog 20 fot i steget, upphann dem snart. Små barn smaka mig förträffligt, sade han med en röst som liknade åskan, här har jag funnit tre på en gång, det blir till både middag och qwäll.

Under det han sade detta tog han de tre barnen i ena handen och betäckte den med den andra, ungefär som en yr gose hembär några swalungar.

Under det Susanna gret bittert, utforo Isaura och Carl i oförståndiga och fruktlosa hotelser mot Tätten, den de wille bita, lldsa, o. s. w.

Du tror wäl att du skall sluka oss som en munsbit, eller huru? sade Carl och fattade i och med det samma en knif af tresots längd, som låg på bordet; och Isaura war icke eller sen att gripa till en sax af lika storlek, och båda rustade sig på fullt allwar till motstånd.

I skolen snart få se små myggor, sade Zätten fraggande af wrede, huru mycken fruktan Zätten Periferigerilerimini kan ha för er.

Han grep de tvenne drifstige med ett handtag, afhöga dem hufwudet och lade dem sedan på ett halster att stekas.

Under det de stektes, sade Susanna halfdöd af förskräckelse i en bediande ton: att, Herr Zätte, jag hoppas att ni ei steker mig som bror Carl och syster Isaura! — Jo just på samma sätt skall du tillagas, sade Zätten. Jag tänker spisa dina syfon till middagen, och som jag om aften alltid återliter, för att sofwa roligt, som ungfark, så kan du wara nog till qwällen. — Uck, ni kan wißt icke wara så hård, sade Susanna med ett twungit småleende. — Swarför icke återtog Zätten. — Uck jag är så god och from, sade Susanna och jag finner det helt naturligt att en så stor Herre, som tycker om att äta små barn, undsågnar sig med

de som warit olyhdiga mot en god mor. —
Så? ha ni warit olyhdiga! — Ja! men jag
litet mindre än min bror och syster; ty jag
warnade dem beständigt och sade: ni går så
långt, att till slut kommer wäl den stora
Zätten den höga Herr Periferigerilerimini,
och så bad jag dem också att de skulle wara
höfliga mot den stora Herrn om han wisa-
de sig. De woro således både olyhdiga mot
mamman, försmädde mitt råd, dersöre ste-
kas de nu också.

Zätten (för sig sjelf.) Den lilla flickan
är juist rätt hyggelig. (högt) Du är då ei
rädd för mig?

Susanna. Icke det minsta. Uck hwarfö-
re skulle ni äta upp mig? jag har ju ei wa-
rit ohöflig eller gjort er något emot. Jag
har hwarken tagit knif eller sar för att gö-
ra ett lika löjligt som fruktlost motstånd;
och om ni stekte mig också, så bleswe ni ju
icke hwarken större eller fetare.

Zätten (för sig sjelf) Hon är qwiel.
(högt) Men om jag tycker om att äta små
stekta barn?

Susanna. Ut upp de stygga; ni kan ei
lida brist på sådana: och det blir blott frå-
ga om att hitta på den bästa saucen åt dem.

Zätten. Ah! jag steker dem; det är
bäst, jag tycker ej om ragout.

Susanna. Jag tror det; det måste wara rätt läckert; men jag skulle blifwa rätt osmaklig.

Fåtten. Swarföre?

Susanna. Jag är så mager.

Fåtten. Nej! du gör dig orätt.

Susanna. Också är jag så seg.

Fåtten. Du narras.

Susanna. Och så hård.

Fåtten. Jag tror intet af allt hwad du säger; men du afwäpnar mig verkeligen med ditt förstånd och din milda röst.

Susanna. Roar det er att jag sjunger en liten Wiså?

Fåtten. Mycket gerna; jag är på intet wis munterhetens fiende.

Susanna sjöng nu några werser med så mycket behag och den glädtighet, att Fåtten, när hon slutade, sade, det är rätt bra mitt barn, wisan war artig och du sjöng den rätt bra. . . . Men jag kan icke nog förundra mig deröfwer, att allt hwad du säger, allt hwad du gör, bewisar att du icke är rädd för mig.

Susanna. På intet sätt, man kan ha sitt eget tycke, ha god matlust, tycka om läckerheter, men ändå ha ett hierta, ja ett godt hierta, åtminstone ett som har en lätt-rörd sida. Swilken finner icke stundom n'utning i att wara menskelig, dm, ädelmodig, ja till och med wälgörande.

Fåtten. Du har rätt min lilla hyggliga och beskedliga flicka och jag vill gifwa dig ett bewis för sanningen af hwad du säger: jag ger dig friheten. Spring, fråls dig, och aftra dia att stanna i skogen, ty om min goda matlust återkommer, swarar jag ej för hwad då kunde hända, skynda dig! — Tusen tack, Herr Fåtte, sade Susanna, i det Periferigerilerimini för henne öppnade porten och derpå sprang hon allt hwad springas kunde genaste wägen hem till sin mamma, utan att se sig om förr än hon hade fattat i hammarn på porten.

Jag will ej här skildra den ömma modrens sorg öfwer förlusten af tvenne wälsartade barn. Jag will blott göra läsaren uppmärksam derpå, huru litet flagan, hotelser, eller wäldsamhet uträtta mot den starkare eller mäktige. Smickret deremot besegrar och sjelfwa barbaren kan röras till menlighet som lilla Susanna wisat. Hennes raske och dristiga syston Carl och Isaura bewittna åter genom sitt misföde, att ehuru förträffliga egenskaper, mod och tapperhet också kunna vara, måste de likwäl med urskillning användas, och icke begagnas mot en allt för öfwerlägsen motståndare.
